

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.I.35.640/2014/10.szám

A Kúria a Fekete Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a Magyar Nemzeti Bank, mint a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyeletének jogutódja alperes ellen felügyeleti bírság tárgyában hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon 19.K.29.031/2013. számon indult perben, a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2014. május 8. napján kelt 1.Kf.650.374/2013/5. számú jogerős ítélete ellen az alperes által 29. sorszámon benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírt napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 1.Kf.650.374/2013/5. számú ítéletének felülvizsgálati kérelemmel nem támadott részét nem érinti, a felülvizsgálati kérelemmel támadott részében hatályon kívül helyezi, és ebben a körben a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 19.K.29.031/2013/24. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 150.000 (százötvenezer) forint együttes elsőfokú, másodfokú és felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 30.000 (harmincezer) forint kereseti, 24.000 (huszonnégyezer) forint fellebbezési és 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Az alperes a JÉ-I/B-350/2011. számú határozatával átfogó vizsgálat alapján a Soltvadkert és Vidéke Takarékszövetkezetet (a továbbiakban: Takarékszövetkezet) kötelezte különböző tevékenységek folytatására, illetőleg megtiltott egyes tevékenységeket. A határozat 4.b) pontjában jogszabályok alapján előírt többlettőkekövetelmény elérését és fenntartását írta elő, amit az igazgatóság által megtárgyalt és a felügyelő-bizottság által jóváhagyott, határidőket és felelősöket is megjelölő helyreállítási tervvel kellett elérni. A határozat 10. pontjában H B a Takarékszövetkezet volt elnök ügyvezető igazgatóját 2.000.000 forint felügyeleti bírság megfizetésére kötelezték.

A felperes bejelentette az alperesnél, hogy nem látja reálisnak a tőke helyreállítási terv önerőből történő teljesítését. Az alperes célvizsgálatot folytatott le, és annak alapján a H-JÉ-I-B-1349/2012. számú határozatával a felperest, mint a Takarékszövetkezet volt ügyvezető igazgatóját a pénzügyi intézmény vezető állású személyének felelősségére vonatkozó jogszabályi előírások és az JÉ-I/B-351/2011. számú felügyeleti határozat 4.b) pontjában foglaltak súlyos megsértése miatt 3.000.000 forint felügyeleti bírság megfizetésére kötelezte.

A határozat indokolása I. fejezet 1. pontja szerint a felperesnek, mint a Takarékszövetkezet volt ügyvezető igazgatójának személyes felelősségét vizsgálták. A II. fejezet 2.1. pontja a helyreállítási terv végrehajtását, 2.2. pontja a behajtási tevékenységet értékelte. A határozat 2.3. pontja a hitelek (követelések) átstrukturálására-, a 2.4. pontja a kiemelt betéti kamatokra vonatkozó tényállást állapított meg.

Az alperesi határozat III. fejezet 3.2. pontja tartalmazza a bírság kiszabása körében mérlegelt körülményeket. Értékelése szerint a II.2.1-2.4. pontokban felárt hiányosságok kapcsán megállapítható, hogy a felperes súlyosan megsértette a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. tv. (a továbbiakban: Hpt.) 46.§-ában előírt kötelezettségét. A Takarékszövetkezet fizetőképességének fenntartása érdekében tett intézkedések, illetőleg azok elmulasztása, nélkülözte a vezető állású személyek beosztásával járó fokozott szakmai követelményeknek megfelelő gondos és szakszerű eljárást. Ezzel pedig veszélyeztették mind a betétesek, mind a helyükre belépő OBA, mind az alárendelt kölcsöntőkét nyújtó, leginkább Takarékszövetkezetek Intézményvédelmi Alapja (TAKIVA) tagintézmények követelésének kielégítését. A Takarékszövetkezet tőkehelyzete tovább romlott, elvesztette szavatoló tőkéjét, tevékenységi engedélyét visszavonták és kimondták végelszámolását. Súlyosbító körülményként vette figyelembe, hogy a felperes egy

súlyos tőkehiánnyal küszködő pénzügyi intézmény irányítása során nem járt el fokozott felelősséggel, és mindez akként mulasztotta el, hogy - a Takarékszövetkezet többi vezető állású személlyel egyetemben - kifejezetten a helyzet ismeretében vállalt el a tisztséget. Enyhítő körülményként értékelte az alperes, hogy a helyreállítási terv teljesítésének problémáját a felperes jelentette, és hogy a Takarékszövetkezetnél a korábbiakban kialakult elégtelen tőkehelyzetben nem volt szerepe.

Az alperes a H-JÉ-I-1534/2012. számú határozatával a korábbi határozat indokolását akként módosította, hogy a III. pont „3.3. rövidebb észrevételezési határidő előírásának indoka” ponttal és kapcsolódó indokolással egészül ki.

Az elsőfokú bíróság elutasította a felperes keresetét. Az ítélet indokolásában számot adott a felperes bizonyítási indítványainak mellőzéséről.

Értékelése szerint alaptalan az észrevételezési határidőhöz kapcsolódó kereseti kérelem, a bírság tekintetében pedig a felperes a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 335/A.§-át megsértve terjesztette elő keresetét.

Szintén alaptalan az alperesi közrehatásra vonatkozó kereseti előadás. A helyzet súlyosságát a felperes sem vitatta, sőt arra hivatkozott, hogy lényegesen súlyosabb, mint az alperes megállapított. A felperes semmilyen tervet nem nyújtott be, sem a közigazgatási, sem a peres eljárásban. A C-val való szerződés aláírása, jóváhagyása 2011. október 31-ei időponttal igazgatóság feladatköreibe tartozott, melynek a felperes is tagja volt és a felperes sem vitatta, hogy ezen időpontig a tervek nem valósultak meg.

A behajtási tevékenység kapcsán az elsőfokú bíróság kitért arra, hogy a Takarékszövetkezet válsághelyzetében a felperesnek a behajtásra különös figyelmet kellett volna fordítani. A behajtás hatékonyságát nem mérték, nem mutatták ki. A banküzemi gyakorlatnak megfelelő work-out csoport csak a felperes távozását követően lett felállítva, holott a felperesnek volt hatásköre a legalkalmasabb munkaszervezet kialakítására. A felperesnek javaslatot kellett volna tenni a behajtás hatékonyabbá tételére, azonban ilyen javaslat nem került az igazgatóság elé, és azt a perben sem csatolta.

A felperes által hivatkozott iratok nem tartalmazzak és nem is tartalmazhatnak olyat, miszerint a jogszabályi előírás ellenében hozott átstrukturálási döntések jogszerűek lennének. Ugyan ez vonatkozik a kiemelt kamatok vonatkozásában előadottakra.

Azt, hogy a felperes együttműködött és nem vett részt a válság előidézésében, az alperes kifejezetten a javára értékelte. H B kinevezése nem volt a per tárgya, ezért azt az elsőfokú bíróság nem vizsgálta.

A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság jogerős ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, az alperes H-JÉ-IB-1534/2012. számú határozatával módosított H-JÉ-IB-1349/2012. számú határozatát hatályon kívül helyezte és az alperest új eljárásra kötelezte.

A jogerős ítélet megalapozatlannak értékelte a fellebbezésnek a bíróság tekintetében a Pp. 335/A.§ alkalmazhatatlanságára, az alperes utolsó tárgyaláson tett nyilatkozatának hatályára, a tárgyalási jegyzőkönyvek perrend-ellenességére, a bizonyítási indítványok mellőzésére, az észrevételezi határidő lerövidítésének indokolására vonatkozó előadásait.

Megállapította, a felperes nem hivatkozhat alappal arra, hogy tisztsége vállalása kapcsán őt bárki megtévesztette, nem kimentési ok a hiány nagysága és a terv végrehajthatatlansága. A felperesnek, mint a Hpt. 2. számú melléklet 25.b) pontja szerinti vezető állású személynek a 48.§ szerint jelentenie kellett a veszély előálltát az alperes felé, és a bíróság alól csak akkor mentesülhet, ha a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyeletéről szóló 2010. évi CLVIII. tv. (a továbbiakban: Psztv.) 63.§ (2) bekezdésének megfelelően bizonyítani tudja, hogy az adott helyzetben tisztségétől általában elvárható módon járt el, vagy a (3) bekezdés szerint nem vett részt a döntéshozatalban vagy ellene szavazott.

A másodfokú bíróság értékelése szerint az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, hogy az alperes által feltárt bizonyítékok aggálytalanul alátámasztják-e a felperes által tagadott felelősséget. E kötelezettségének az elsőfokú bíróság nem tett eleget, azt a másodfokú bíróság pótolta.

A jogerős ítélet szerint a felperesnek feladta volt a helyreállítási terv végrehajtásával összefüggésben (alperesi határozat indokolása II.2.1. pont) a tagtoborzás részletes terveinek kidolgozása, de ilyet ügyvezetőként nem készített.

Az alperes a C-val való szerződés meg nem kötése (a helyreállítási terv végrehajtásával összefüggésben az alperesi határozat indokolása II.2.1. pont) kapcsán nem szerzett be arról bizonyítékot, hogy az a felperes magatartásának következménye lett volna.

Nem róható felperes terhére a behajthatatlanság kérdéskörében a külön szervezet felállításának elmaradása (alperesi határozat indokolása II.2.2. pont), a tevékenység eredménytelensége és elégtelensége. Ugyanakkor a 13. oldal 3. bekezdésében rögzítette, hogy a felperes felelős a behajtási tevékenység mérésének elmaradásában.

Az átstrukturált döntések (alperesi határozat indokolása II.2.3. pont) meghozatala kapcsán az alperes nem mutatta ki sem a kifogásolt négy döntésnek, sem a tömeges átstrukturálásoknak a Takarékszövetkezet tényleges vagyoni helyzetét elfedő következményét. A határozat nem tartalmazza egyértelműen, hogy a felperes felelősségét az ügy döntésre jogosult bizottság ügyvezető-igazgató tagjakénti magatartására, vagy olyan ügyvezetőre alapozta, amely a Hpt. szabályai szerint felel.

A kamatmaximumok (alperesi határozat indokolása II.2.4. pont) kapcsán a jogerős ítélet arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felperes ügyvezető igazgatóként lehet felelős az igazgatóság határozatának végrehajtásáért, függetlenül attól, hogy létrehozott-e kiemelt kamatok elbírálására egy bizottságot és attól, hogy részt vett-e annak munkájában vagy hogy bizottsági tagként tiltakozott vagy sem. A másodfokú bíróság azonban a rendelkezésre álló adatok alapján nem tudta megállapítani ezt a felelősséget.

A másodfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a felperes felelősségét a jogszabályok megsértéséért csak a részletes tagtoborzási terv elmulasztásában, a behajtási tevékenység mérésének elmaradásában állapította meg. A tényleges tőkehelyzet- és a nem teljesítő hitelállomány felmérésére, a fedezetek érvényesítésére vonatkozó mulasztás megállapítására, valamint a felperesnek felróható átstrukturálásnak a tényleges szövetkezeti vagyont elfedését okozó voltára, a felperesi magatartásra visszavezethető inszolvenssé válására, valamint a szavataló tőke felperes magatartása miatti elvesztésre vonatkozó határozati megállapítások megalapozatlanok. Ezekre nézve az alperes a tényállást nem rögzített, bizonyítékokkal nem támasztotta alá. Az új eljárásban az alperesnek a tisztázásra szoruló részek tekintetében a másodfokú bíróság indokolásában kifejtettek figyelembe vételével kell bizonyítást lefolytatni.

A jogerős ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, kérve annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság JÉ-I/B-350/2011. számú határozattal érintett H B perében hozott 1.Kf.650.038/2013/5. számú jogerős ítélet ismeretében hozta

meg döntését, amely megállapította a volt elnök ügyvezető igazgató felelősségét.

Álláspontja szerint a jogerős ítélet

- sérti a Pp. 3.§ (2) bekezdésében meghatározott kereseti kérelemhez kötöttség elvét,

- a Hpt. 45-46.§-ának és a Pszttv. 63.§ (2) és (3) bekezdésének téves értelmezésén alapul. Az alperes nem munkajogi, hanem törvényen alapuló közjogi felelősséget állapít meg, azt is csak a vezetők vonatkozásában. A jogszerűtlen intézményi működésért fennáll a vezetők felelőssége, az nem függvénye a "mikori, mely magatartásnak".

- a másodfokú bíróság a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 50.§ (1) bekezdésének megsértését tévesen állapította meg olyan tényállás után, amit az alperes nem rótt a felperes terhére. A C tekintetében az alárendelt kölcsöntőke bevonás elmaradását az alperes nem értékelte a felperes terhére. Egyébként, ha tett volna ilyen megállapítást, a kapcsolódó tények azt alátámasztották volna.

- nem felel meg az iratoknak, amikor azt állapítja meg a másodfokú bíróság, hogy alperes szerint a felperes a behajtási tevékenység kapcsán azért tartozna felelősséggel, mert nem állított fel work-out csoportot. A Takarékszövetkezetnél lényegében nem volt behajtás, a munkaszervezet hatékony kialakításáért pedig a felperes tartozott felelősséggel. A időbeli viszonyítási pont nem helytálló, a jogellenes működésért a felperes mandátuma teljes intervalluma alatt felelősséggel tartozik.

- jogerős ítéletben foglaltakkal szemben a felperes a szerződések ütemezéséért nem mint a Cenzúra Bizottság tagja, hanem mint vezető állású személy tartozik felelősséggel, a jogellenes átstrukturálások pénzügyi hatásait pedig az alperesi határozat bemutatta.

- tévesen értelmezte a jogerős ítélet azt, hogy az olyan testületi döntés, amely nem részjegy-tulajdonosoknak, illetve részjegy feletti részre biztosított volna 10% feletti kamatot, ne lett volna ellentétes az igazgatóság kiemelt kamatokról szóló határozatával.

- téves az a megállapítás is, hogy az alperesi határozat ne felelt volna meg a Ket. 72.§ követelményeinek.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte, mert az minden kérdésben jogszerű és megalapozott volt.

Az alperes felülvizsgálati kérelme alapos.

A Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 272.§ (2) és 275.§ (2) bekezdésének megfelelően csak a felülvizsgálati kérelem, vagy csatlakozó felülvizsgálati keretei között, az ott megjelölt jogszabályok alapján vizsgálhatja felül. A jogerős ítéletnek a Pp. 335/A.§ alkalmazhatatlanságára, az alperes utolsó tárgyaláson tett nyilatkozatának hatályára, a tárgyalási jegyzőkönyvek perrendellenességére, a bizonyítási indítványok mellőzésére, az észrevételezi határidő lerövidítésére, a felperes vezető állású személynek való minősítésére, a tagtoborzás részletes terveinek elkészítésére, a behajtási tevékenység mérésének elmaradására vonatkozó megállapításai ellen felülvizsgálati kérelem, illetve csatlakozó felülvizsgálati kérelem nem érkezett, így ezen megállapításokat a Kúria nem érintette.

A Pp. 3.§ (2) bekezdésére alapított felülvizsgálati kérelem kapcsán a Kúria megállapította, hogy felperes a törvényes határidőn belül előterjesztett kereseti kérelmében teljes terjedelmében vitatta az alperesi határozat Ket. szabályai szerint feltárt bizonyítékait. A jogerős ítélet azon indokolása, miszerint az elsőfokú bíróság nem vizsgálta teljes terjedelmében azt, hogy az alperesi bizonyítékok aggálytalanul alámásztatják-e a felperes által tagadott felelősséget, valós tartalma szerint nem a Pp. 3.§ (2) bekezdés körébe, hanem a bizonyítékok maguk összességében történő értékelésére vonatkozó, a Pp. 206.§ (1) bekezdése szerinti körbe tartozó megállapítást tartalmaz. Ennek következtében nem volt akadálya annak, hogy a másodfokú bíróság érdemben lefolytassa a fellebbezési eljárást, és ugyanezen okból nem volt eljárásjogi akadálya a felülvizsgálati kérelem érdemi elbírálásának.

A felülvizsgálati eljárás során a Kúria figyelemmel volt a másodfokú bíróság felülvizsgálati kérelemben hivatkozott jogerős ítéletére. A Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság ezen ítéletével - a kereseti illeték megváltoztatása mellett - helybenhagyta az elsőfokú bíróság H B keresetét elutasító 26.K.32.652/2012/18. számú ítéletét.

A Kúria irányadónak tekinti, hogy az alperes a felperes terhére a határozat III. fejezet 3.2. pontjában mérlegelt körülményekre figyelemmel állapított meg bírságot. Ennek következtében az alperes alappal hivatkozott arra felülvizsgálati kérelmében, hogy nem azt róta a felperes terhére, hogy elmaradt a C-val való szerződéskötés, amellyel a Takarékszövetkezet alárendelt kölcsöntőként akart felvenni, hanem azt, hogy amennyiben a tőke helyreállítása érdekében a helyreállítási tervben meghatározott feladatok végrehajtása akadályokba ütközött, elvárható lett volna annak módosítása, reális és elérhető célok kitűzése. Az elsőfokú bíróság mutatott rá helytállóan arra, hogy a mulasztás nem a

konkrét szerződéskötés elmaradásával, hanem a helyreállítási terv meg nem valósulásával következett be.

Ugyanez állapítható meg a hitelek (követelések) átstrukturálásával és a behajtással kapcsolatban is. Alperes határozatában azon körülményeket értékelte a bírság kiszabása során a felperes terhére, hogy a vezetésnek a tömeges - és gyakorlatilag eredménytelen - átstrukturálások helyett fel kellett volna mérnie a nem teljesítő hitelállományt, és meg kellett volna kezdeni a behajtási tevékenységet, ennek eredménytelensége esetén a fedezetek érvényesítését, melynek előfeltétele lett volna a megfelelő szervezet felállítása; a döntések nem csak a gondos eljárást, de a szakszerűséget is nélkülözték. Az alperes és az elsőfokú bíróság mindkét kérdésben a vezetői tevékenység és felelősség teljes körét értékelte, míg a másodfokú bíróság csak egy-egy döntéshez/döntés elmaradáshoz rendelt jogkövetkezményt.

Az extra kamatok kapcsán az alperes III. 3.2. pontban azt róttta a felperes terhére, hogy a fenntartott kiemelt kamatok - miközben a hitelállomány mintegy 80%-a nem teljesítő volt - tovább rontották a Takarékszövetkezet eredményét, jövedelmezőségét. A vezetésnek fel kellett volna ismernie, hogy ez hosszútávon - a tőkevesztés miatt - minden ügyfél érdekeinek sérelmét fogja jelenteni. A másodfokú bíróság indokolásával szemben megállapítható, hogy az alperes a felperest a Hpt. 46.§ szerinti vezető állású személyként tette felelőssé a kamatra vonatkozó döntésekben, és az elsőfokú bíróság is ehhez képest bírálta el a kereseti kérelmet.

A másodfokú bíróság által is felhívott Psztv. 63.§ (2) bekezdése szerint nem kötelezhető bírság fizetésére az, aki bizonyítani tudja, hogy úgy járt el, ahogy az ilyen tisztséget betöltő személytől az adott helyzetben általában elvárható. A 63.§ (3) bekezdése alapján testületi szerv esetében nem kötelezhető bírság megfizetésére azon testületi tag, aki a bírság alapját képező döntés meghozatalában nem vett részt, vagy a döntés ellen szavazott, és ezt az ülésről készített jegyzőkönyvben rögzítették.

A Kúria a korábbiakban már utalt arra, hogy a jogerős ítélet az elsőfokú bíróságétól eltérően értékelte a vezető tisztségviselő felelősségét megalapozó tényállást, a felelősség terjedelmét. Az alperes határozatában a felperesnek, mint vezető tisztségviselőnek a takarékszövetkezeti működés helyre állításával összefüggő tevékenységét, mint egészet vizsgálta, az elsőfokú bíróság ugyanezen szempont alapján hozott ítéletet. A másodfokú bíróság ugyan rögzítette, hogy a felperes tíz hónapos ügyvezető-igazgatói tevékenységét, a végelszámolás kimondására okot adó körülmények előidézésében játszott szerepét csak egységesen, egy eljárásban lehet vizsgálni, azonban a felperes felelősségét mégis egymástól

függetlenül értékelte az egyes döntésekben, adott esetben az érintett tárgykört is megbontva (pl. a behajtás mérésének elmaradása - behajtás eredménytelensége). Az alperes helytállóan hivatkozott arra felülvizsgálati kérelmében, hogy a Hpt. 45-46.§-ának következtében a jogszerűtlen intézményi működésért fennáll a vezetők felelőssége, az nem függvénye a "mikori, mely magatartásnak".

A Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során lényegi elemnek tekintette, hogy a felperes tudta, a Takarékszövetkezet működésében súlyos gondok vannak, hogy a vezető tisztségviselői tisztség elvállalásával a működés helyreállításában tevőlegesen kell részt vennie, hogy viselnie kell a helyreállításhoz kapcsolódó felelősséget. Mint vezető tisztségviselőnek a felperesnek tudnia kellett, hogy nem elégséges az egyes intézkedésekkel, eseti döntésekkel való próbálkozás, azok eredménytelensége esetén újabb intézkedések szükségesek. A felperes felelősségének kimentését nem lehet áthárítani az alperesre. Az alperes kötelezettsége arra terjedt ki, hogy tényállást állapítson meg, elemezze a működési problémákat, azt vizsgálja, hogy a felperes tett-e intézkedéseket, és azok vezettek-e eredményre. Az elsőfokú bíróság állapította meg helyesen, hogy az alperes a határozatában rögzítette mind a Takarékszövetkezet helyzetét, mind azt, hogy az adott helyzet milyen lépéseket igényelt volna, mind azt, hogy ezekhez képest milyen lépéseket tett a felperes, és hogy ezekkel ellentétes bizonyítékokat a felperes nem igazolt.

Mindezekre tekintettel a Kúria a Pp. 275.§ (4) bekezdése és 339.§ (1) bekezdése alapján a jogerős másodfokú ítéletet a felülvizsgálati kérelemmel támadott részében hatályon kívül helyezte és az elsőfokú ítéletet hatályában fenntartotta.

A Kúria a jogerős ítéletre vonatkozó rendelkezésére tekintettel teljes körűen rendelkezett a perköltség és az illeték kérdésében. A pervesztes felperest a Pp. 270.§ (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján kötelezte a pernyertes alperes elsőfokú, másodfokú és felülvizsgálati költségének megfizetésére. A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt kereseti, fellebbezési és felülvizsgálati illetéket az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§ (1) bekezdése és a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban szóló 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján viseli a felperes.

Budapest, 2015. április 2.

**Dr. Hajnal Péter sk. a tanács elnöke, Huszárné
Éva sk. előadó bíró, Dr. Mudráné
sk. bíró**

**dr. Oláh
dr. Láng Erzsébet**

A kiadmány hitelével:

tisztviselő